

ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΟΡΗΣΕΩΣ.

Εκτός . . . Δοσ. 27.
Εκτός . . . Δοσ. 26.

Διά τας Διατριβάς τὸν τίχ. λ. 28.
Διά τὰ Δικαστικά τὸν τίχ. λ. 18.
Διά τὰς Εἰδοποιήσεις . . Δρ. 6.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ.

ΕΡΜΟΥΠΟΛΙΣ, τῆ 17 Αὐγούστου 1857.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Η ΕΝΩΣΙΣ ΚΑΙ Η ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΝΤΑΥΘΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΟΔΙΚΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἴδου λοιπὸν πῶς ἀνασχευάζεται πληρέστατα καὶ ἡ τρίτη ἐπίκρισις τοῦ Κ. Νομολόγου. Τὴν τετάρτην αὐτὸς οὗτος παρήτησεν, ἰδὼν ὅτι ἀνευ ἀντιρρόσεως δὲν ἠδύνατο τὸ δικαστήριον ν' ἀπαίτησεν ἔγκυρον ἀνακοπὴν σκοποῦσαν τὴν ἀρσιν τῆς ἐπὶ τῆς ἀλύσου κατασχέσεως, ἐκτὸς ἂν προϋτίθετο νὰ παραβιάσῃ τὸν κανόνα «qui non negat, fatetur». Τὴν πέμπτην ἐπίκρισιν ἐπαναλαμβάνει καὶ αὖθις ὁ Κ. Νομολόγος διὰ τοῦ προτελευταίου φύλλου τῆς Ἐνώσεως, διὸ δημοσιεύεται ἡ ὑπ' ἀρ. 164 ἀπόφασις τῶν ΚΚ. Ἐμποροδικῶν, ἀλλὰ διὰ μιᾶς μόνης λέξεως ἐλπίζομεν νὰ τῷ ἀφαιρέσωμεν τὸν καταβράκτην ὅστις τοῦ θαμβῶνει τὴν ὄρασιν. Φαίνεται ὅτι δὲν εἶδεν ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς δημοσιευμένης ἀποφάσεως, ὅτι ὁ ζητήσας τὴν ἀρσιν τῆς ἐπὶ τῆς ἀλύσου κατασχέσεως εἶναι συνιδιοκτήτης τοῦ πλοίου καὶ συνεπάγειται ὡς ὁμόδικος ὅθεν εἶχεν ἴδιον συμφέρον γὰρ ἐξασκήσῃ, ὡς τὸ ἐξήσκησε, χωρὶς νὰ τῷ γείνη οὐδεμίαν ἀντιρρόσιν ἐκ μέρους τοῦ ἀντιδίκου του. Ὅλα ταῦτα προκύπτουσιν ἐκ τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως, ἡ δημοσίευσίς τῆς ὁποίας τρανώτατα ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχει μὲν σύγχισις ἰδεῶν κάπου, ἀλλ' οὐχὶ βεβαίως εἰς τὸν νοῦν τῶν Κ. Ἐμποροδικῶν. Μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν τούτων ἐλπίζομεν ὅτι οὐ μόνον τὸ κοινὸν ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Κ. Νομολόγος ἐρωτίσθησαν ἀρκούντως ἂν ὅμως ὁ τελευταῖος θέλῃ νὰ ἐπιμένῃ, τότε μόνον δι' αὐτὸν θέλομεν λυπεῖσθαι. Ἡ ἕκτη ἐπίκρισις δὲν εἶναι ἐπίκρισις, διότι εἶναι ἀγνωστος εἰσέτι ἡ λύσις τοῦ ζητήματος· τούτου ἕνεκα ἐπιστρέφεται ἵνα

δοθῇ ἡ λύσις παρὰ τοῦ Κ. Νομολόγου, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν παρὰ τοῦ δόντος τὸ ζήτημα πρὸς δημοσίευσιν προσώπου, συμβουλευομένου πρὸ πάντων καὶ τὸν Καθηγητὴν Κ. Δουραμάνην, ἵνα διδάξῃ αὐτὸν, τί ἐστὶ λύσις ζητήματος. Ὁ Κ. Δουραμάνης βεβαίως θέλει τῷ εἰπεῖ ὅτι λύσις ζητήματος εἶναι ἡ εὕρεσις τοῦ ἀγνώστου, ἡμεῖς δὲ ἀγνοοῦμεν εἰσέτι ὁποῖαν ἀπάντησιν δίδει ὁ Κ. Νομολόγος εἰς τὸ ἐξῆς ζήτημα, ὃ προβαλὼν, φρονεῖ ὅτι ἔλυσεν. «Ὅταν συμμετοχὸς τις πλοίου διαχειριζόμενος αὐτὸ ἐνάγηται παρὰ τοῦ συμμετόχου του, ὀφείλει (ὃ ἐναγόμενος) λογοδοσίαν, ἢ πρέπει νὰ ἐνάγηται ὁ ὑποκατασταθεὶς πλοίαρχος;» διότι ἀντὶ νὰ εἴπῃ δυσὸν θάτερον ἢ ὅτι ὁ συμμετοχὸς ὀφείλει λογοδοσίαν, ἢ ὅτι ὁ Κ. πλοίαρχος ἐνάγεται, μᾶς λέγει ἐν ξηρότατον ναί, ἀναφερόμενον εἰς ἀμφοτέρας τὰς προτάσεις καὶ ἀφίνον τὸ ζήτημα ἄλυτον. Ἀλλὰ τί ἤθελεν εἰπεῖ τις ἐὰν ἐρωτῶν τινα, ἂν θέλῃ οἶνον ἢ ὕδωρ, οὗτος ἤθελεν ἀπαντήσῃ ναί; Πιστεύομεν ὅτι ὁ ἐρωτῶν ἤθελεν εἰπεῖν εἴτε ῥητῶς εἴτε σιωπηρῶς «καὺμένη παλαβὸς εἶσαι διότι ἀγνοῶ εἰσέτι τί θέλεις» καὶ δικαίως ἤθελε φρονεῖ, ὅτι ὁ δὸς τοιαύτην ἀπάντησιν εἶναι παλαβός. Καὶ ὅμως ὁ Κ. Νομολόγος δὲν συστήλεται νὰ δώσῃ τοιαύτην ἀπάντησιν εἰς ζήτημα νομικὸν δικαστικὴν ἀπόφασιν ἀφορῶν!

Ἡ ἑβδόμη ἐπίκρισις, ὡς εἴρηται, γίνεται κατ' ἀπόφασιν τῶν Ἐφείων ἢ κατ' ἀπόφασιν τῶν Πρωτοδικῶν, ἢν ἀγνοοῦμεν διὰ τὸ λάθος τοῦ χορηγήσαντος τὴν ὕλην προσώπου· τούτου ἕνεκα ἐκλείπει ἡ δυσάρετος δι' ὅλα τὰ μέρη ἀφορμὴ ἀνασχευῆς.

Ἡ ὄγδοη ἐπίκρισις μᾶς ὑπομνησκει τὸ risum tenentis amici? (δύναται καὶ αὐτοὶ οἱ φίλοι νὰ κρατήσωσι τὸν γέλωτα;) διότι ὁ Κ. Νομολόγος ἢ μᾶλλον τὸ δὸν τὴν ὕλην πρόσωπον ἔχει τὴν γενναϊότητα νὰ καταβιάσῃ τὸ δικαστήριον τοσοῦτον χαμηλά, ὥστε νὰ τῷ ἀρνηθῇ τὴν ἰκονότητα τοῦ ἐφαρμόζειν τὸ ἀρθρ. 300 τῆς Π. Δ.; ὃ, καθ' ἐκάστην ἐφαρμόζουσιν εἰς τὰς συναλλαγὰς τῶν οὐ μόνον οἱ κτήμαται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀχθοφόροι. Μάθε λοιπὸν, Κ. Νομολόγε, ὅτι τὸ μόνον φαινόμενον εὐτρωτον μέρος τῆς ὑπ' ἀριθ. 382

ἀποφάσεως εἶναι ὅτι ἡ περὶ ἧς πρόκειται μίσθωσις ἐγένετο ἐγγράφως κατὰ τὴν ὁμολογίαν ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἐφαρμόζεται ὁ νομικὸς κανὼν « nihil magis consentaneum est, quam ut isdem modis res dissolvatur, quibus constituitur » ἀλλὰ τὸ εὐτρωτον τοῦτο μέρος ἐγένετο ἄτρωτον ὡς ἐκ τῆς ἐτέρας ὁμολογίας τῶν μερῶν, ὅτι συνεφωνήθη καὶ τὸ περὶ διαλύσεως τῆς μισθώσεως ὅτι ἠδύνατο νὰ γίνη ἀπλῶς ὅθεν καὶ ἀνευ ἐγγράφων ἔκρινε τὸ δικαστήριον ὅτι ἠδύνατο νὰ γίνη.

Ἡ ἐνάτη ἐπίκρισις μᾶς ὑπομνησκει καὶ αὕτη πολλὰ ἀστεία ῥητὰ, ἀλλὰ καὶ ὁ χῶρος καὶ ὁ χρόνος εἶναι πολύτιμα πράγματα, ἡμεῖς δὲ ὑπερμέτρως σπαταλήσαντες ἀμφοτέρας ἀναγκαζόμεθα νὰ τὰ παραλείψωμεν. Ἡ ἐπικρινόμενη ἀπόφασις ἀφορᾷ τὴν μεταξὺ τοῦ Κ. Χαλαμπίδου καὶ τοῦ πλοίαρχου τοῦ γνωστοτάτην δίκην, εἰς ἣν ἐχρησίμωσεν ὡς μάρτυς πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ ὁ Κ. Βολονάκης. Ὁ πλοίαρχος ἤρνεϊτο τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀσφαλίσεων εἰς τὸν καταβαλόντα αὐτὰ Κ. Χαλαμπίδην· τούτου ἕνεκα ὁ τελευταῖος ἐνήγαγε τὸν πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐμποροδικῶν, εἰς τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ Κ. Βολονάκης, ὅστις, ἐνασχολούμενος εἰς πολλὰ ἀντικείμενα γενικώτερα καὶ ἰδιαιτέρᾳ τοῦ πολὺ μεγαλητέρας ἀξίας τῶν 700 φωροδραχμῶν, ἃς ἤρνεϊτο ὁ πλοίαρχος, καὶ μὴ γινώσκων ὅτι ὁ Κ. Χαλαμπίδης ἤθελε τὸν μεταχειρισθῆ ὡς μάρτυρα αὐτήκοον τῆς ἐξωδίκου ὁμολογίας τοῦ πλοίαρχου, δὲν ἐπρότεινε τὴν ἐξαίρεσίν του κατόπιν δὲ κατ' ἀνάγκην ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῇ ὡς μάρτυς. Ὁ πληρεξούσιος τοῦ πλοίαρχου, ὁ Δικηγόρος Κ. Βασιλόπουλος, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἀποφάσεως λόγῳ κακῆς συνθέσεως τοῦ Δικαστηρίου, ἐζήτησε τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ Κ. Βολονάκη διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἐχρησίμωσεν ὡς Δικαστῆς. Τὸ δικαστήριον ὅμως ἀπέρριψε τὴν περὶ ἐξαίρεσεως αἴτησιν, διότι ὁ προταθεὶς λόγος δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον. Ἡ δὲ μέρμερα τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὁ νομολόγος τῆς Ἐνώσεως τίνα δὲ λόγον φέρει πρὸς ὑποστήριξιν τῆς μομφῆς του; Μήπως παραπέμπει εἰς τὸν παραβια-

ΕΠΙΦΥΛΙΣ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΙΚΙΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΩΝ.

Μετὰφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 16.—17.)

« Ἡ Κυβέρνησις (ἔλεγεν Ἐρρίκος ὁ Δ') εἶναι καλῶς ὡς γανιμένη, ὅταν δὲν ὑπάρχωσιν ἐν τῷ Κράτει ἄνδρες καὶ γαῖα ἀναρρεῖσι· τουναντίον δὲ εἶναι ἑλλιπής, ἐφ' ὅταν περιέχῃ ἄνδρας ἀργούς καὶ γαῖαν ἀκαλλιεργήτους. » Εἰς τὸ σοφὸν τοῦτο ἄξιωμα συνίσταται ἅπαντα ἡ θεωρία τῶν ἐσωτερικῶν γεωργικῶν ἀποικιῶν· θεωρία, ἢ τὴν ἐφαρμογὴν ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἀπῆται τὸ Γενικὸν Συμβούλιον τῆς Σένης, ὅτε ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 22ας Σεπτεμβρίου 1828 ἐξέφραξε τὴν εὐχὴν τοῦ νὰ σταλῶσι πάντες οἱ ἐπαῖται καὶ ἀνάστοι εἰς χῶρας καλλιεργησίμους, καὶ νὰ σχηματίσωσιν ἀποικίας πενήτων. « Κατὰ τούτον τὸν τρόπον (ἔλεγε τὸ Συμβούλιον) θέλει ἐξαλειφθῆ ἡ ἐπαίτια, καὶ θέλει προκύψῃ σημαντικὴ ὠφέλεια εἰς τὸ Κράτος, ὅταν γεωργηθῶσιν ὑπερμεγέθει ἐκτά-

σεις, αἵτινες μέχρι τοῦδε ὑπῆρξαν ἄχρηστοι εἰς αὐτό. » Πρὸ τεσσαρῆκοντα ἐτῶν εἶδομεν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Γαλλίᾳ, ὅτι πολυάριθμα σχέδια μακρῶν ἐπιχειρήσεων, πομπῶδως διαγεγραμμένων, ἐδελέξαν τὴν φαντασίαν πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ ἤρθεσαν τὴν φιλοκέρδειαν αὐτῶν οὐκ ἐπὶ τῆς ὑποσχέσεως ἀπέριον εὐτυχημάτων. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως σπινίως ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὰς λαμπρὰς ὑποσχέσεις τῶν προγραμμάτων, καὶ οἱ ἀποικοὶ πάντοτε σχεδὸν ἐγένοντο θύματα τῆς ἐαυτῶν ἐμπιστοσύνης εἰς τοὺς δημιουργοῦς τῶν γιγαντιαίων ἐκείνων ἐπιχειρήσεων. Τουναντίον δὲ αἱ ἐσωτερικαὶ ἀποικίαι πανταχοῦ σχεδὸν ἐπέτυχον τὰ δὲ εὐτυχῆ ἀποτελέσματα τῆς συστάσεως αὐτῶν ὑπάρχοντι πρὸ τῶν ὀρθαλμῶν ἡμῶν, καὶ τὸ ν' ἀρνηθῇ τις αὐτὰ ἤθελεν εἶναι τὸ αὐτό, ὡς εἰ ἠμφισβήτηται τὴν ὑπαρξίν τοῦ φωτός.

Ἀς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας· Πρὸ πολλοῦ οἱ δημοσιογράφοι καὶ οἱ ἀγρόνομοι τοῦ Ἐθνικοῦ τούτου εἶχον σκεφθῆ, ὅτι ἡ μητρόπολις ἤθελεν ὠφεληθῆ πολὺ μᾶλλον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς εὐδαιμονίαν ἐκ τῆς διὰ ἀποικισμοῦ γινομένης καλλιεργείας τῶν ἐκτεταμένων γαιῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ πέμπτον περίπου τῆς περιοχῆς αὐτῆς, παρὰ ἐκ μεγάλου μέρους τῶν ὑπερθαλασσιῶν ἀποικιῶν, ὧν αἱ δαπάναι ἀποβόρφοσαι τὴν ὠφέλειαν· εἶχον ἐνόησαν, ὅτι κατὰ τούτον τὸν τρόπον ἡ πατρίς αὐτῶν ἤθελε δυνηθῆ νὰ περιτελεθῇ, καὶ ἀκόμη νὰ ἐξαλείψῃ τὴν μᾶλλον ἀπο-

τρόπαιον κοινωνικὴν αὐτῆς πληγὴν, τούτεστι τὴν τὰ ἐξ ἐν τῶν πτωχῶν, διὴν ἐδαπάνησε κατὰ τὸ 1831 ὑπὲρ τὰ 200 ἐκτομμύρια φράγκων, καὶ ἦτις ἐπὶ μᾶλλον κατατῆ ἐπαπειλητικὴ εἰς τὸ Κράτος, ὡς συγκεκριμένη ἐκ περίπου 1,800,000 ἀτόμων. Ἐταίρις σχηματισθεῖσα ἐν Λονδίῳ ἐκ μεγάλων κτηματιῶν, ἐμπόρων καὶ βιομηχανῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐμφυλίσῃ τὴν βιομηχανίαν, καὶ νὰ περιστείλῃ τὴν τάξιν τῶν πτωχῶν, εἶχεν ἀναγνωρίσει, ὅτι τὸ ἰσχυρότερον μέσον πρὸς ἐλάττωσιν τῆς πτωχείας ἤθελεν εἶναι τὸ νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς μικρὰς μερίδας γῆς, ὅπως γεωργῶσιν αὐτὰς ἐπὶ ἐλαφραῖς ὑποχρέωσιν, καὶ ὅτι εἰς πολλὰς Ἐπαρχίας, ὅπου εἶχεν ἐφαρμοσθῆ τὸ μέτρον τοῦτο, εἶχεν ἐλαττώσει καὶ ἐναγοῦ μάλιστα εἶχεν ἐξαλείψει τὴν τάξιν τῶν πτωχῶν. Κατὰ συνέπειαν ἀπὸ τοῦ 1819 τὸ Κοινοβούλιον ἀπηγόρευεν, ὥστε οἱ ἐπιθεωρηταὶ τῶν ἐνοριῶν νὰ μὴ δύνανται τῇ συγκαταθέσει τῶν κατοίκων νὰ διαθέτωσι γαῖας δημοτικάς, ν' ἀγοράζωσιν ἢ νὰ ἐνοικιάζωσιν ἐκ τῶν πέριξ γαιῶν, καὶ νὰ μεταχειρίζωσιν εἰς τὴν καλλιεργείαν αὐτῶν ἐπὶ μισθῷ τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους, οἵτινες ἤθελεν ἐργάζεσθαι εἰς δημόσια ἔργα. Βεβαίως ἐνοσε ἕκαστος τὸν σκοπὸν, ὅστις ὑπεύθυνος τὸ μέτρον τοῦτο. Ἐπιχειρήσεις ἰδιωτικά ἐφείλουσαν ἐκτοτε τὴν προσοχὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ τοῦ οὐσιώδους τούτου ζητήματος. Τὸ σύστημα τῶν γεωργικῶν ἀποικιῶν εἰσαχθῆ μετ' ἐπιτυχίας εἰς τὰ περίχωρα τῆς Οὐελλίας. Ὁ

σθέντα νόμον; Μήπως φέρει την νομολογίαν των ανωτέρων δικαστηρίων, εξ ης να προκύπτει, ότι ο μάρτυς, οστις εχρησίμευσεν ως Δικαστής, δεν δύναται πλέον να χρησιμεύσει ως μάρτυς; Μήπως κανεν άλλο Δικαστήριον του κόσμου, ή κανείς νομικός εξέφρασε τοιαύτην γνώμη; Ουδέν τούτων. Ο Κ. Νομολόγος μās λέγει, ότι κατά νόμον « ο έχων γνώσιν υποδίκου υποθέσεως Δικαστής οφείλει να ζητή την εξαίρεσίν του ». Ημεεις όμως αναγινώσκουμεν εις το άρθρ 48 της Π. Α., εις δ παραπέμπει ο Κ. Νομολόγος, ότι μόνον ο συνειδώς έαυτῷ λόγον εξαίρεσεως δικαστικός υπάλληλος χρεωστέι να όμολογήσῃ αυτόν, αλλά τοῦτο τότε μόνον, όταν προταθῇ ή εξαίρεσίς ». Τοιαύτη δέ εξαίρεσις ουδόλως προτάθη εις την προκειμένην περίπτωσιν. Αλλά και αν είχε προταθῇ, ή μόνη διαφορά ήθελεν εἶσθαι, ότι ο Κ. Βολονάκης ήθελε χρησιμεύσει μόνον ως μάρτυς· ουδέποτε όμως ήθελεν επιτραπῆ ν' απολέσῃ τὸν μάρτυρά του ο Κ. Χαραλαμπίδης, διότι εχρησίμευσεν ως δικαστής. Τίς άγνοεῖ, ότι δικασταί μὲν άπειροί· μάρτυρες δέ λίαν εύάριθμοι, διότι εἰς μόνος μάρτυς ενίστε ίσοδυναμεί πρὸς δόλοκληρον περιουσίαν. Άνυπόστατος έπομένως οὔ μόνον, αλλά και άτακτος εἶναι και ή λύσις τοῦ ενάτου και τελευταίου ζητήματος. Πάσα δέ άτακτος λύσις, εμφάνει ως προεἰπομεν, ήτοι άδυναμίαν περι την λογικὴν επιστήμην, ή σοφιστικότητα. Αμφότερα δέ ταῦτα μās δικαιοῦσι να συμβουλευώμεν τοὺς επιχειροῦντας την επίκρισιν τῶν δικαστικῶν αποφάσεων να σκέπτονται ώριμώτερον πρὶν καταφύγῃσιν εις τοιαῦτα όπλα.

Τὸ ναί και τὸ όχι εύκόλως γράφονται, αλλά, προκειμένου περι νομικῶν ζητημάτων, σπάνιοι εἶναι οἱ εύστόχως άπαντῶντες δια τῶν ελαχίστων τούτων μονοσυλλαβῶν τούτου ένεκα καλῶς θέλει πράξει ο χορηγῶν την νομολογικὴν ὕλην να ένθυμηται και τὸ τοῦ Γραστῶν, ότι « Oui et Non sont bien courts à dire, mais avant que de les dire, il y faut penser long temp » (Τὸ ναί και τὸ όχι εἶναι βραχύτατα εις την ρήσιν· αλλά πρὶν τὰ εἶπῃ τις, πρέπει να σκεφθῇ πολύ).

Τί έκέρδισαν εξ ὄλων τούτων οἱ υποκινήσαντες τοιαύτην νομολογίαν; Τί δύναται να κερδίσωσι; Κλέος νομικόν; Οὐχι βεβαίως· διότι άλλοτε, και εξ άλλου τινὸς άστερισμοῦ ελπίζομεν ν' αποδείξωμεν ὅσον εύάριθμοι εἶναι οἱ έχοντες δικαίαν εις αὐτὸ αξιώσεις. Πειθανάγκην κατά τοῦ Δικαστηρίου; Οὔτε· διότι δεν πιστεύομεν να προῶνται εκ τοιούτων παράλογων απαιτήσεων οἱ Κύριοι Δικασταί. Μεταρρύθμισιν εις την σύνθεσιν τοῦ Δικαστηρίου; Ουδέν ευχερέστερον ταύτης, διότι άπανταχοῦ τὸ προσωπικὸν τῶν υπαλλήλων μεταβάλλεται, ένταῦθα δέ εἶτι μάλλον, διότι ο διορισμός και αὐτῶν τῶν Δικαστῶν διαρκεῖ durante bene placito τῆς Α. Μ., και οὐχι quam diu se bene geserint.

Αλλ' έστωσαν βέβαιοι, ότι τοιαύτη μεταρρύθμισις ουδέμίαν θέλει επενέγκῃ μεταβολὴν συστήματος τοῦ άπονέμεν την δικαιοσύνην, ὅτι παρῆλθεν ή εποχή καθ' ἣν τινες τῶν υπαλλήλων δεν εσέβοντο ὅσον ὡφειλον την θέσιν των. Τὸ έθνος, ὡς προεἰπομεν, προοδεύει γιγαντιαίως βήμασιν· ή δέ πρόσδος αὐτοῦ κυ-

ρίως συνίσταται εις τοὺς επιστημονικούς καρπούς τῶν εκπαιδευτικῶν καταστημάτων εν γένει και ιδίως τοῦ Πανεπιστημίου· ὅθεν, ἄμα εξασφαλισθείσης τῆς τύχης τῶν υπαλλήλων, και ἄμα καθαρισθέντος τοῦ προσωπικοῦ, και ιδίως τῶν δικαστικῶν, τὸ παλαιὸν σύστημα τῶν εξωδίκων ενεργειῶν, τῆς εκπτώσεως τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ ραδιούργου ιδιώτου, και τῶν άγενῶν αντιζηλιῶν τῶν υπαλλήλων, ο εξαίλιπεν ἤδη, οὔ μόνον δεν θέλει πλέον υπάρχει, αλλά θέλει παύσει τοῦ να ένθαρβύνη και αὐτοὺς τοὺς φαύλους ν' άπαιτῶσι την αναζωπύρωσιν τῆς νεκρᾶς εκείνης ζωτικότητος, παρά την ὁποίαν οὐδ' αὐτοὶ οἱ ισχυροὶ δεν εύρισκον περιθάλψιν, εἰν δεν ἦσαν φαῦλοι. Τότε δέ δεν θέλομεν έρωτᾶ πλέον διατί να μη έχωσιν υποθέσεις οὔτε ο Πιτσιπίδης, οὔτε ο Γαλάτης μεταξὺ τῶν αρχαίων και ίκανωτάτων δικηγόρων, οἵτινες αναγκάζονται να διδάξωσι τὰ εγχύκλια μαθήματα ἵν' αναπληρώσωσι τὸ άφινόμενον ὑπὸ τοιαύτης άνωμαλίας κενόν· οὔτε οἱ νεώτεροι δικηγόροι Κύριοι Νικόλαος Παλαιολόγος, Βογιαζόγλους και Άβαζῆς, οἵτινες εν παντι χρόνῳ και τόπῳ δύνανται να διδάξωσι άλλους έχοντας πολὺ πλείοτερα χρήματα ή νομικὰς γνώσεις. Τότε και αὐτὸς ο μεταφραστῆς τοῦ περι Έκλογῆς Έπαγγέλματος πονήματος θέλει παύσει ἀπὸ τοῦ ν' άδημονῆ, διότι θά εχη την δικαίαν αναλογίαν του τῶν υποθέσεων, άνευ εξωδίκων ενεργειῶν, τὰς ὁποίας, τὸ γινώσκομεν και τὸ όμολογοῦμεν, αὐτὸς βδελύττεται. Και τότε, αν υπάρχη τις, ο καταφεύγων εις τοιαύτας εξωδίκους ενεργείας, δεν θέλει βεβαίως πλέον καταφεύγει, διότι οἱ υπάλληλοι ὅλοι θέλουσιν θαρραλεώτερον εἶσθαι (ὡς εἶναι και σήμερα) τσαῦται άκανθαι εις την σχολίαν πορείαν των· ὅλους δέ τοὺς υπαλλήλους οὐδεὶς ιδιώτης δύναται να μεταβάλῃ καθ' ενός και μόνου δέ περιττόν να καταφέρηται· καθότι ήθελεν εἶπει τις εις αὐτὸν θεωροῦντα ὡς άκανθας τοὺς τιμίους και ίκανούς υπαλλήλους, Quid te exempta junat spinis ex pluribus una? (Τί σε ὡφελεί εἰν αφαιρέσης μίαν εκ τῶν πολλῶν άκανθῶν;)

ΤΕΛΟΣ.

Μετὰ την ανωτέρω ανασκευήν ο Αστήρ δεν θέλει επ' ουδενί λόγω επανέλθει επί τοῦ αὐτοῦ αντικειμένου, και εἰν ο Κ. Νομολόγος τῆς Ένώσεως ήθελεν εξακολουθεῖ καταγινόμενος εις την δημοσίευσιν τῆς νομολογίας τῶν Δικαστηρίων τούτων. Ο,τι μέχρι τοῦδε εγένετο εθεωρήθη αναγκαίον ἵνα έννοήσῃ τὸ κοινόν, πῶς δικάζει τὸ ένταῦθα Δικαστήριον και πῶς τὸ επικρίνουσιν οἱ μη άρσεσόμενοι εις τὸ καθαρῶς τε και αποκλειστικῶς έννομον και ένδικον τοῦτο σύστημα. αλλά πᾶσα παραιτέρω ανασκευή τῶν τοιούτων επικρίσεων ήθελεν εἶσθαι αὐτόχρονα συνέργεια εις ματαιάν συζήτησιν, ἣν εις παρεμφερῆ τινα περίπτωσιν διάσημός τις Δικαστής τοῦ Λονδίνου (ο Κ. Φόνβλαν) δια τῆς ὡσαύτως διασημοῦ Έφημερίδος του « Ο Έξεταστής » (Examiner) χαρακτηρίζει ὡς τριχῶς επιβλαβῆ, καθόσον δι αὐτῆς προσβάλλεται ή αξιοπρέπεια τῆς δημοσιογραφίας, φεῖρεται ματαιῶς ο πο-

λύτιμος χρόνος, και γίνεται κατάχρησις τῶν χρημάτων τῶν συνδρομητῶν. Η κοινὴ γνώμη έφωτίσθη τοσοῦτον ὡστε και αὐτὸς ο Τηλέγραφος ήναγκάσθη να προσποιηθῇ απομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ συμμάχου του. Εἶναι μὲν ἀληθές ότι τοῦτο εγεινεν ἐπὶ πλαγίῳ τινι σκοπῷ, ἀλλ' ήμεεις παραδεχόμεθα την δήλωσιν τοῦ Τηλεγράφου, ευχαρίστως βλέποντες ότι και οὔτος αναγκάζεται ν' αποδοκιμάσῃ την διαγωγὴν τοῦ Κ. Νομολόγου τῆς Ένώσεως.

Καθόσον δέ αφορᾶ ὅλα τὰ λοιπὰ, ἄπερ και δημοσίως και ιδιαίτέρως ενεργεῖ αὐτὸς μετὰ του Κ. Στοῦπη, ο Αστήρ κρίνει περιττόν να επενέγκῃ την γνώμην του περι αὐτῶν, γραφομένων και λεγομένων ὑπὸ προσώπων γνωστῶν και ένταῦθα και ἀλλαγῷ. Μόνον λέγομεν εις τὸν Συντάκτην τοῦ Τηλεγράφου να ένθυμηθῇ την προηγουμένην συμβουλήν μας, ή τοῦλάχιστον ν' αγαπᾶ την ἀρετήν, και ναί μὲν ἄς αποφεύγῃ την ματαιάν προσπάθειαν τοῦ να ζητῇ να εἰ θ ὕ α σ ἡ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἄς αποστρέφεται την κακίαν και την κακοήθειαν ἄς παραλείπῃ τὰ χρυφομιλήματα και τὰς μηεῦθείας συνεννοήσεις, και τότε ευχερέστερον θά φθάσῃ εις τοὺς σπουδαρχικούς σκοπούς του, οἵτινες και εἰν αν πραγματοποιηθῶσι δια τοῦ άλλου συστήματος, ἀφίνουσι δυστυχῆ τὸν επιτυχόντα σπουδάρχη. Ενὶ λόγῳ, ἄς ένθυμηθῇ δύο ρητὰ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, ὧν ή έννοια εἶναι ότι « ή τιμιότης εἶναι ή καλλιωτέρα πολιτικὴ » και ότι πάντοτε εἶναι τις εις καιρὸν να διορθωθῇ ».

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Η τιμὴ τοῦ ἄρτου υπεβιβάσθη τέλος πάντων εις 45 μὲν λεπτὰ τοῦ τῆς α'. ποιότητος, εις 35 δὲ τοῦ τῆς β'. και εις 25 τοῦ τῆς γ'. Αλλά και οὔτως ο λαὸς ἀδικεῖται διττῶς· πρώτον μὲν, διότι ή τιμὴ αὐτῆ υπερέχει τῆς εν Αθήναις κατά 25 λεπτὰ, εἴπειτα δέ, διότι ο παρ' ἡμῖν λεγόμενος πρώτης ποιότητος ἄρτος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἐκεῖ τῆς δευτέρας· οὔτω τουλάχιστον βεβαίως πάντες οἱ ἐκεῖθεν ερχόμενοι. Άλλοτε ο ἄρτος κατασκευάζετο ένταῦθα καθαρώτερος, και εψήνετο τεχνικώτερον ή εν Αθήναις· τώρα δέ γίνεται τὸ εναντίον. Δια τί ἄραγε ή μεταβολὴ αὐτῆ; Βέβαιον εἶναι, ότι ή υπερτιμησις τοῦ ἄρτου ένταῦθα και ή και κῆ ποιότης αὐτοῦ εἶναι μέγιστον ἀδικημα· διότι εν Αθήναις τὸ πλείστον μέρος τῶν πενήτων κατασκευάζουσι τὸν αναγκαίον αὐτοῖς ἄρτον εν τῇ οἰκίᾳ· ένταῦθα όμως ἄπαντες σχεδὸν αγοράζουσιν αὐτὸν έτοιμον, και ἀδικουῦνται διττῶς, και ὡς αγοράζοντες αὐτὸν ἀκριθᾶ, και ὡς τρώγοντες ζῦμπν αντι ἄρτου. Επ' ουδενί λόγω δεν πρέπει ν' άνέχωνται αἱ Ἀρχαὶ τῆς Ερμουπόλεως την τοιαύτην πρὸς τὸν λαὸν ἀδικίαν, δι ἣν πολλοὺς ἠκούσαμεν δικαίως κατακραυγάζοντας.

Ο Τηλέγραφος τῶν Κυκλάδων επανερχόμενος εις την ἀηδῆ ὑπόθεσιν τῆς παύσεως τοῦ Κυρίου Μπέττσου επαναλαμβάνει μετὰ πλείστης ἀηδείας ὅσα και εις τὸ προλαβὸν αὐτοῦ φύλλον εἶπεν, ουδόλως θέλων να έννοήσῃ, ότι ή τοιαύτη τῆς Κυβερνήσεως πράξις, μετὰ προηγηθείσαν σοβαρὰν ἀνάκρισιν γενομένη, και ἀνάκρισιν μάλιστα οὔ μόνον τὸν ένταῦθα, αλλά πολλῶ μάλλον τὸν ἀλλαγῷ Εἰσαγγελικὸν βίον τοῦ Κ. Μπέττσου αφορῶσα, δεν εἶναι ἀπλή διοικητικὴ πράξις, αλλά δεδικασμένον τι, και έπομένως τεραστιον.

Επίσκοπος ἀριέρωσε πρὸς ἀπόπειραν μέρος τῶν ιδιοκτητῶν αὐτοῦ γαιῶν, έχων περιουσίαν 14 πλέρων· τούτο δέ διενεμήθη δια κλήρων ανά εν τέταρτον πλέρου εις έκαστον, και ενοικιάσθη εις την μετρίαν τιμὴν 10 σελινίων τὸ πλέρου κατ' έτος· ο δέ Επίσκοπος εδάνειεν εις τοὺς καλλιεργητάς τὰς φορτηγὰς ἄμαξας και τοὺς ἵππους του. Ἡδη ο πληθυσμός τῆς ἀποικίας σύγκειται εκ 212 οικογενειῶν και οὐδεὶς τῶν ἀποίκων λαμβάνει βοήθειαν τινα ἀπὸ τῆς ἐνορίας. Ο Κύριος Ούέρνος Ποιμενίτης συγκεφαλαίων εν ὀλίγοις τὰ περι τῶν Ἀγγλικῶν τούτων ἀποικίων, απέδειξεν, ότι 500 χιλιάδες έκτάρια (πλήθη, ή 10,000 τετραγωνικά μέτρα) ἀκαλλιεργητῶν γαιῶν μεταβεβλημένων εις γεωργικὰς ἀποικίας δύνανται να χορηγηθῶσιν εις τὸν τόπον ἐκεῖνον καθαρὸν τὸ εἰσόδημα τῶν ἀπείρων αὐτοῦ εξωτερικῶν ἀποικίων, και ἤθελον παντάπασιν εξαλείψῃν την τάξιν τῶν πτωχῶν.

Αἱ Ἡνωμέναι Επικράτειαι τῆς Ἀμερικῆς, ο γιγαντώδης ἐκεῖνος λαός, ὅστις δεν εἶναι ἄλλο ή μεγάλη γεωργικὴ ἀποικία, ὅπου έκαστος δύναται να κατασταθῇ καλλιεργητῆς και κτηματίας, ἀρκεῖ μόνον να εχη βραχίονας και θάρρος, προσδιώρσειν πραγματικῶς 5, 221 πλήθη γῆς, ὅπως καλλιεργῶνται ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπαυτῶν.

Η Σουηδία εχει γεωργικὰς στρατιωτικὰς ἀποικίας, θεμελιωθείσας ὑπὸ Καρόλου τοῦ ΙΑ' πρὸ 150 περίπου ἐτῶν· εκ τοῦ κόλπου δὲ τῶν ἀποικίων τούτων εἰλήθη οἱ γενναῖοι στρα-

τιῶται Καρόλου τοῦ ΙΒ', και εις τὰς ἡμέρας ἡμῶν οἱ ἀκάματοι ἐκεῖνοι ἐργάται, οἵτινες κατασκευάσαν επί τοῦ βράχου τὸν Γοτθικὸν πορθμὸν, χρησιμεύοντα εις τὸ ν' ἀπαλλάτῃ τὰ πλοῖα τῆς ἀνάγκης τοῦ να περιπλέωσιν ἐπικινδύνως τὸν Σουηδικὸν πορθμὸν. Εἰς ταύτας τὰς ἀποικίας οἱ ανώτεροι αξιωματικοὶ και στρατηγοὶ ζῶντες εν μέσῳ τῶν στρατιωτῶν, μακρὰν τῶν ἐπιζημιῶν διασκεδάσεων τοῦ εν τῇ φρουρᾷ βίου, ἐπιτροῦσιν αὐτοὺς καθ' ὅλον τὸ έτος. Ένδεκα μῆνες εἶναι προσδιωρισμένοι δια τὰς ἀγροτικὰς ἐργασίας· αἱ δέ Κυριακαὶ και ο Ἰούλιος μὴν δια τὰ γυμνάσματα. Ο χαρακτήρ τῶν στρατευμάτων τούτων εἶναι αξιοσημείωτος, και ή ἀταραξία αὐτῶν εξαίρετος· οὐδεὶς δὲ μισθοδοτεῖται ὑπὸ τοῦ Κράτους, εκτός· εἰν ὑποβληθῇ εις έκτάκτους ἐργασίας, ὁποῖαι εἶναι ή κατασκευὴ διωρύγων και ὁδῶν· τότε λαμβάνουσιν ἡμεροῦσιον μισθὸν εν σολιδίῳ.

Κατὰ τὸ 1860 ο Φριδερίκος Α' εσύστησεν εν Πρωσίᾳ γεωργικὰς ἀποικίας δια τῶν διαμαρτυρομένων Γάλλων, τοὺς ἐκεῖ προσφυγόντας. Οτε δὲ κατὰ τὸ 1718 ή παύλιος κατέστρεψε τὸ Βασιλεῖον ἐκεῖνο, ο Φριδερίκος Γουλιέλμος μετέφερε δια πολλὰς δαπάνης ἀποίκους εκ τῆς Ἑλβετίας, τῆς Σαξίας, και τῶν Πλατινάντων, και κατόικισεν αὐτοὺς εν τῇ Πρωσίᾳ και τῇ Λιθουανίᾳ· και δια τοῦ μέτρου τούτου ἀνεβίβασε τὸν στρατὸν αὐτοῦ εις 60 χιλιάδας ἀνδρῶν. Θέλων δὲ να πληθύνῃ την Σιλεσίαν, καταστραφείσαν ὑπὸ τῶν ὀπλων

αὐτοῦ, ἔδωκεν εις έκαστον ἀνδρόγυνον, ὅπερ ήθελε να κατοικήσῃ εις τὰ δάση τοῦ τόπου ἐκεῖνου, ἀνά μίαν οἰκίαν μεθ' ἐνό· σταύλου και σιταβολῶνος, 12 — 20 στρέμματα γῆς, και βοσκήματα. Ο ἀποικος ιδιοκτήτης ήτα εχρησμένος πάσης ἀγροτείας, και ἐπὶ πολλὰ έτη τῆς φορολογίας· αὐτὸς και οἱ υἱοὶ, τοὺς ὁποίους ήθελεν ἀποκτήσειν, ήσαν ὁμοίως εχρησμένοι πάσης στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας. Ο αὐτὸς Βασιλεὺς συνέστησεν ὁμοίως· πολλὰ χωρία, και οἱ ιδιοκτῆται γαιῶν ἐμψυχῶθέντες δια χρηματικῶν δωρεῶν, ἠκολούθησαν τὸ παραδειγμα αὐτοῦ· έκαστος δὲ χωρὶν ἀποίκων ὡφείλε να εχη τουλάχιστον ἐξ ἀγροικίας. Ολίγα έτη μετὰ τὸν έπταετῆ πόλεμον ή Σιλεσία απέκτησε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον πλείονα τῶν 250 χωρίων, 2,000 καταστήματα γεωργῶν και τεχνιτῶν, και 17,000 ἀποίκους, κατὰ τὰ τρία τέταρτα ζένους.

Η ἀμετρος έκτασις τῶν γαιῶν τῆς Ρωσίας, αἱ εὐρύχωροι αὐτῆς ἐρημοὶ, ο ὀλιγάριθμοι και διεσπαρμένοι πληθυσμοὶ τῆς, ὑπεργόρευσαν αὐτῇ ἐνωρίς να συστήσῃ γεωργικὰς ἀποικίας. Αἰκατερίνα ή Β' προσεκάλεσε τοὺς ζένους να ἔλθωσιν ν' ἀποκατασταθῶσιν εις τὸ Κράτος αὐτῆς, και ἐθυσίαζε κατ' έτος 800,000 φράγκων, προμηθεύουσα αὐτοῖς σπόρους, ζῶα, ἐργαλεῖα γεωργικὰ, και τὰ μέσα τοῦ να κατασκευάζωσιν ἐργασίας· ήσαν εχρησμένοι πάσης φορολογίας ἐπὶ 5, 10, και 30 έτη κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ὠφελείας τῆς ἀποικίας, ἀπελάμβανον πρὸς τούτοις πολλὰ άλλα πλεονεκτήματα· και

Υπό τοιαύτην εποψιν εξετάζοντες, ήμεεις, και μεθ' ήμων άπαντες, οι φρόνιμοι Έβρουπολίται, την παύσιν του Κ. Μπέτσου δέν εδρηνησαμεν δι αυτην. Ο Συντάκτης του Τηλεγράφου δύναται να θρηνη όσον επιθυμει, δύναται δε και να γνωριση ευκόλως, τις ή τίνες, εισιν οι γραψαντες εν τω Αστέρι κατά του Κ. Μπέτσου, εάν τελεστη και μνημόσυνον ύπερ του άποβιώσαντος φίλου του, και προσκαλεση εις αυτό και τους Συντάκτας του Αστέρου. Οστις εξ αυτών δέν παρευρηθη εις τό μνημόσυνον τούτο, ουτος είναι βέβαια ό άσεβής, καταφρονητής των ύπερ του Μπέτσου Ιερωμιάδων του Τηλεγράφου. Τό δε να πλάττη η κατασκοπικα συκοφαντικια και να φιλοσοφη άρρήτ' άθέμιτα, ζυμώνων εις τό αϊμα και εις τας σάρκας αίσθηματα, εινα γελοϊον καθ' ήμας, πολιτικώς τε και φιλοσοφικώς; εξεταζόμενον, διότι ουτε ή πολιτεία ήμων είναι πολιτεία Μιρόκου, εις κατασκοπικα συκοφαντίας υπείκουσα, και κατ' αυτας ενεργουσα, αλλά Κυβερνησις Συνταγματικη, Συνταγματικώτατα μάλιστα ενεργήσασα εις την παύσιν του Κυρίου Μπέτσου, και παύσασα αυτόν μετά προηγηθείσαν σοβαράν άνάκρισιν, εξ ής έπεισθη, ότι ό Κ. Μπέτσος, είναι εξοβελιστός της χορείας των υπαλλήλων αυτης, ουτε ή φιλοσοφία γνωρίζει αισθηματα ζυμώνων εις τό αϊμα και εις τας σάρκας. Απορούμεν τη αληθεία, πώς ό Συντάκτης του Τηλεγράφου, όστις άλλως δέν είναι άμειρος πολιτικων και φιλοσοφικων γνώσεων, τοσοϋτον επηρεάζεται υπό της προς τον Κύριον Μπέτσον συμπαιθείας του, ώστε ν' άσεβη προφανέστατα κατά τε της ήμετέρας πολιτείας και της παγκοσμίου φιλοσοφίας.

Και ταυτα μεν πρός τον Συντάκτην του Τηλεγράφου. Πρός δε τον εν τη Αθηνά ύπερ του Μπέτσου γραφοντα Μπέτσον τόσον μόνον λέγομεν, ότι άγνωοϋμεν, τίνες εισιν οι δύο επί κηκοηθεία δακτυλοδεικτούμενοι έχθροι του, οιτινες εσυκοφάντησαν δ'ήθεν αυτόν, αδύνατον όμως νομιζόμεν να πιστευθη τις, ότι έχθροι όντες του Κ. Μπέτσου δύναται να ήναι κατοήθει' διότι καθ' ήμας τό να μη ήναι φίλοι αυτού, τούτο είναι σημαντικώτατον πιστοποιητικόν της ήθικης και της τιμιότητος αυτών.

— Δέν δυνάμεθα να έννοήσωμεν, δια τί ή από του ναού του Αγίου Νικολάου άρχομένη οδός, τρία ήδη έτη κατασκευαζομένη μένει εισέτι ήμισυ. Προχωρών τις από του ναού πρός την λεγομένην Τερψιθέαν (Βαπόρην) βλέπει πλατυτάτην οδόν, επ' ής μόλις δέκα προβαίνων βήματα θέλει άπκνήσει στενωπόν άκωνόνιστον, υπό μικρών και έτοιμορρόπων οικίσκων περιοριζομένην έμπροσθεν δε της στενωπού θέλει ιδείν επικίνδυνον κατάβασιν, και περαιτέρω συνέλειαν της πρώτης οδοϋ, άκατανόητος, διηρημένη εις δύο, και ουτως έφεξη. Διά τί ή πολυχρόνος αυτη άκαταστασία εις το μέρος τούτο της πόλεως, όπερ εστι τό μάλλον επιβλεπόμενον υπό των ζώνων ένεκα του ναού του Αγίου Νικολάου, δν επιτεκτονται; Είναι πλέον καιρός να δοθη πέρας και εις την οδόν ταυτην, κρημνιζομένων των παρεπιπτόντων οικίσκων, ών ή αξία δέν είναι σημαντικη, ως έτοιμορρόπων, και συνεχιζόμενης της οδοϋ δια παρατάσεως του ήδη ήρτισμένου τοίχου μέχρι τέλους αυτης.

— Η Ρωσικη Κυβέρνησις παρήγγειλεν εν Αγγλίη και Αμερικη μηχανάς έλικονικήτους δι έννεα δίκροτα, τέσσαρας φρεγάτας, δύο κορβέτας, δέκα κανονοφόρους, και τέσσαρα φορτηγά πλοία. (Αϊών)

— Την 6ην του παρόντος μηνός, πανηγυριζομένης της εορτης της Α. Α. Μ. του Αυτοκράτορος της Αυστρίας, άπασαι αι Αρχαι της πόλεως, ως και αι της Άνω Σύρου, επεσείρησαν τον ένταυθα Πράξον της Αυστρίας, και συνεχάρησαν αυτη επί της εορτης του φιλελληνοσ Αυτοκράτορος. ουτω συνέβησαν παμπληθείς, και μάλιστα οι Γερμανοί. Αι μάλλον πολυάριθμοι και αι μάλλον αξιοσημείωτοι άποικιαί εύρισκονται εις την Διοίκησιν του Σαχαρόφ, κυρίως επί των όχθων του Βόλγα και της Μεσθεδίστης. Υπάρχουσιν ομοίως και έργοστάσια, και τα σημαντικώτερα είναι τά της Σκρέπτη, μικράς πόλεως, συσταθείσης υπό των Αδελφών Μοραβών. Αι άποικιαί του Ταρτόφ εισιν 81 τον αριθμόν, 37 Λουθηρανών, 13 Άνωμορφωτών, 30 Καθολικών, και μία θρησκευτων άναμικτων. Εν τη Διοικήσει του Σχερνιγγόφ αριθμούνται 3,000 άποικοι, διηρημένοι εις 5 χωρία, και έχοντες δύο Εκκλησίας, μίαν Λουθηρανήν και μίαν Καθολικήν. Η άποικία του Διβενθάλ εν τη Διοικήσει της Χερσώνος, έχει 5, 814 κατοίκους, διηρημένους εις 10 χωρία, και έχοντας 3 Εκκλησίας, 5 Βυκτήρια, 10 Σχολεία, και 11 κοινάς δενδροφυτείας. Αι άποικιαί της Μολοτχιάς αριθμούνται εις 40, περιλαμβάνουσαι 7,400 κατοίκους και 32 Σχολεία ή εζώια των γεωργικών τούτων κατασκευαμάτων είναι αξιοσημείωτος. Κατά τό 1828 προσήλθον εκει 21 νέαι οικογένεια, οι άποικοι χωρίζονται τών οίτων, τον βούτυρον, τον τυρόν, τά έρια, τά χειρόμηνρα και τά άλλα προϊόντα, έχόμενοι εις Αλδοσάδην, Ταγανρόν, Θεοδοσίαν, και τους εν τη Κριμαία Έλληνας. Η Ρωσσία κέντηται προς τούτους 9 άποικιας Ιουδαίων θεμελιωθείσας τό 1806, και έχούσας πληθυσμόν 6,600 ψυχών

— Είς την εφημερίδα « αι Πάτραι » της 3ης Αυγούστου αναγινώσκουμεν την εξής δυσάρεστον ειδήσιν περι της εκ των συνεχών βροχών προξενηθείσης βλάβης εις την συγκομιδήν του σταφιδοκαρπού.

« Η συγκομιδή του σταφιδοκαρπού κατέστη προβληματική. Συνεχεις και βαγδαται βροχαι διαρκέσασαι επί τρεις ήμέρας την τρέχουσαν εβδομάδα, και ό επικρατών εισέτι νότιος άνεμος την μεν επί των άλωνίων σταφίδα έβλαψαν έπισθητικώς, της δε επί των κλημάτων βραδύνουν την ώρίμανσιν και επιφέρουν την σήψιν και ρυτίην. Κατάστασιν άτμοσφαιρας τοιαύτην κατά την παρούσαν ώραν του έτους ουδεις ένθυμείται, ουδεις και εκ των γεροντοτέρων.

Αι βροχαι, των όποιων τά δυσάρεστα αποτελέσματα εξεθέσαμεν, υπήρξαν γενικαι κατά πασαν την σταφιδοφόρον χώραν. Εν Κεραληνή τα δύο τρίτα του καρπού έκινετο επί των άλωνίων, ότε ή βροχή επήλθε, και βαγδαται και διαρκής, έβλαψε μεγάλως. Είς την Ηλιδα και Κυπαρισσίαν ή βροχή εύρεν επί των άλωνίων πλέον του ήμισως καρπού. Είς τον δήμον των Πατρών και την άλλην παραλίαν του Κορινθιακού κόλπου άρκτός καρπός είχαν ήδη τρυγηθη ότε έβρεξε. Δυστυχώς εξακολουθει υγρός νότιος άνεμος και άτμοσφαιρα φθινοπωρινή, ώστε αναγκαιώς επέρχεται βραδύτης περι την ώρίμανσιν, και εκτίθεται ουτω ό καρπός εις νέους της κινδύνους προχωρούσης ώρας του έτους.

Είς άτυχήματα τοιαυτα προστίθεται και ή σπάνις των έργατων, οιτινες δέν κατέρχονται εκ των χωρίων καταγιόμενοι εισέτι έποφελεστερον εις τό θερίσμα των γεννημάτων άπαραδειγματίστου ευφορίας. Ουτως οι έργαται μισθούνται ένταυθα μέχρι πέντε δραχμών καθ' ήμέραν, ύπάρχει δε τοιαυτη σπάνις, ώστε πολλοι κτηματια αναβάλλουν τον τρυγητόν του σταφιδοκαρπού, και τοι ώριμου, δι έλλειψιν έργατων.

Κατά τό παρελθόν έτος κατά την τρέχουσαν ήμερομηνίαν ό σταφιδοκαρπός ήτο κατά μέγα μέρος συγκομισμένος, κατά δε τό επίλοιπον επί των άλωνίων. Ερέτος ό τρυγητός μόλις αρχίζει υπό τους άπαισιωτέρους οίανούς.

Επαναλαμβάνομεν λέγοντες, ότι ή συγκομιδή του σταφιδοκαρπού κατέστη προβληματική. Κατά πασαν περίπτωσιν μετά τας ζημίας, τας όποιας πρό δύο εβδομάδων ύπέσθη ή σταφίς επί των κλημάτων ένεκα της πολυμοθρίας, μετά την βλάβην, την όποιαν κατά την ένεστώσαν εβδομάδα υπέστη και επί των κλημάτων και επί των άλωνίων, χωρίς να λάθωμεν ύπ' όψιν τους μέλλοντας και έπαπειλουμένους κινδύνους, προϊόντος του όποιου ό τρυγητός θέλει εξακριβικώς διακρίσει έρέτος καθ' όλον τον μήνα, υπό την επιβροήν όλων αυτών των περιστάσεων. Ολοι πείθονται πλέον ότι ή έρετινή συγκομιδή εισεται κατά πολύ ελάσσων της του παρελθόντος έτους, ή δε ποιότης ετι μάλλον κατωτέρα.

— Η αυτη εφημερίς δέν θέλει βέβαια βαρυθυμήσει καθ' ήμων, εάν παραπονεθώμεν, ότι έρανισθεϊσα εκ του Ας έρος όλόκληρον την περι της εν Ελλάδι εκπαιδευτικής πραγματείας του Φιλελληνοσ Φ. Μ. Α. Ρουσσώνος, την δημοσιευθεϊσαν εν τω 13 φύλλω αυτου, δέν κατεδέχθη να σημειωτη, πόθεν έλαθεν αυτην, ως πράττουσι συνήθως πάντες οι δημοσιογράφοι, και μάλιστα όταν έρανίζωσασαι πραγματείαν όλην, όποια εστιν ή ύρ' ήμων μεταφρασθεϊσα και δημοσιευθεϊσα.

— Την εν Κωνσταντινουπόλει πολιτικην θύελλαν διεδέχθη, ως φαίνεται, νυνεμια, από της Ουβόρνης άνατιλάσης της Ιρδος. Τά πάντα συνεβιάσθησαν εις την εκει γενομένην συνέντευξιν του Αυτοκράτορος των Γάλλων και της Βασιλισσης της Αγγλίας, εις ην παρήσαν και δύο Υπουργοί έκαστέρωθεν, οι σημαντικώτεροι των νυν διπλωματων της Δύσεως. Αλλ' έως πότε πρέπει να συγκινώνται στρατοι και στόλοι, να θυσιάζωνται γεναιοι άνδρες, και να σπεύδωσιν εις συνεν-

και 15 Σχολεία. Αλλά μετά δυσκολίας κατόρθωσαν να κάμωσι καλούς γεωργούς, διότι ή απέθθεια αυτών προς πασαν επίπνον εναγρόλην, ή άγνοια των άγροτικων κόπων, εφόβιζον κατ' αρχάς την Κυβέρησιν, άλλ' ή ανάγκη του να βαλιτώσασιν την ένουτων τύχην, και ή πεποιθήσις ότι ή παρούσα αυτών κατάσταση ήτο προτιμητέα της παραλαβούσης, έδίδαξαν αυτους ν' αγαπήσωσι τους άγροτικούς κόπους, τινες δε εξ αυτών κατήνησαν επιτήθειοι εις τους κόπους τούτους. Μεταξύ των άποικιών των πέραν του Δανουβίου μεταναστευσάντων αξιοσημείωτοι εισιν αι συσταθείσαι εις τά περιχωρα του ποταμού Προύθου, ως περιέχουσαι 11 χωρία και 5,000 ψυχών, αι περι τό Κακούλ, περιέχουσαι 9 χωρία και κατ' 4,150, αι περι τό Ισμαίλειον, περιέχουσαι 14 χωρία και κατ' 8,600, και τέλος πάντων αι περι τό Μπουδιάνιον, περιέχουσαι 24 χωρία και κατ' 10,600. Ολοι δε αϊται αι άποικιαί ενασχολούνται μετά πολλής επιτυχίας εις την άμπελοφυγίαν. Τό Κομητάτον των άποικιών της μεσημβρινής Ρωσσίας έχει υπό την διεύθυνσιν αυτου 251 άποικιας, έχούσας πληθυσμόν 100 περίπου χιλιάδων κατοίκων, ουχ ήττον δε ακμάζουσαι εισι και αι εύρισκόμεναι εν τη Ρωσικη Πολωνία, αι δε εν τη Κριμαία Έλληνικαι άποικιαί άπολαύουσιν αξιοσημείωτου ευτυχίας. Αι στρατιωτικαι άποικιαί, αι συσταθείσαι εις διάφορα μέρη δια πολυάριθμα σώ-

τεύξεις οι Ηγεμόνες της Ευρώπης, προς ύποστήριξιν του έτοιμορρόπου οικοδομήματος, προς αναψύχων του φθινοπώτου άσθενούς; έως πότε δέν θέλωσιν έννοήσασιν οι Χριστιανοι Ηγεμόνες της Ευρώπης, ότι ουδέποτε θέλωσιν απαλλαγθη των περισπασμών τούτων, ένόσω έλπίζουσι να λευκάνωσι τον Αιθίοπα; Καιρός είναι πλέον να πεισθώσιν, άφου μάλιτα εις τον τελευταϊον αιματηρόν πόλεμον έλαβον άφορμήν να ψηλαφίσωσιν τον σριγμόν του άσθενούς, και να στήσοσκησώσιν αυτόν, ότι άνωφελώς δαπανώσιν ύπερ της σωτηρίας αυτου άνδρας και χρήματα και καιρόν, και ότι αι προσπάθειαι αυτών, ενω άρ' ένός εισιν άνωφελεις εις τον άσθενούντα, παρατείνοσιν άρ' έτέρου την άξιοδάκρυτον κατάστασιν των εν τη Άνατολη Χριστιανών, των όποιων την τύχην ουδόλως έβελτίωσε τό περιφημον Χατ Χουμαγιούν, καιπερ γεγραμμένον δια του πολυτίμου αιματος τοσοϋτων εν τω πολέμω πεσόντων γεναϊων άνδρών;

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

Εσχάτως Αγγλικη τις εφημερίς, δημοσιεύει την επομένην στατιστικην, ήτις μάς διδει περιέρχους πληροφορίας περι του Λονδίνου. Κατά την στατιστικην ταυτην, ό πληθυσμός του Λονδίνου εν τέλει του 1856, συνεποσούτο εις 2,362,236 άτομων, υπερβαίνων κατά 60,000 τον του παρελθόντος έτους 1855. Εκ τούτων 1,106,558 ήσαν άρβενες, ών 146,449 ελάσσονες των 5 ετών. Οι άγαμοι άνδρες συνεποσούντο εις 670,380 αι δε γυναίκες εις 735,871. Οι έγγαμοι άνδρες 399,098, αι ύπανδροι γυναίκες 409,731. Οι χήροι 409,731 και αι χήραι 110,076. Μεταξύ των νυμφευμένων 28,598 άνδρες, έχων κεχωρισμένοι των γυναικων των, και 39,231, γυναίκες κεχωρισμένοι των άνδρων των. Κατά τό παρελθόν έτος εγεννήθησαν 86,833 τέκνα και άπέβωσαν 56,786 άτομα.

Τό Λονδίνον είναι ή μόνη πόλις του κόσμου, ένθα ζή τις κάλλιον. Εν διαστήματι 10 ετών, ή αναλογία της θνησιμότητος ύπάρχει 25 τοίς 0/0. Τό 1856 ή αναλογία ήν 22 0/0. Τό ήμισυ των άποβιώσεων συνέβη μεταξύ 20 και 40 ετών, και συναείχ προσβολής των πνευστικων όργάνων.

Τό Λονδίνον είναι ή μάλλον καταφκημένη πόλις της γης, κατά εν τέταρτον πλέον του Πακίνου, δις πλέον της Κωνσταντινουπόλεως, τετράκις πλέον της Πετρούπολεως, πεντάκις πλέον της Βιέννης, Νέας Γιορκης ή Μαρτίτης, έπτάκις πλέον του Βερολίνου, οκτάκις πλέον του Αμστελοδάμου, έννεάκις πλέον της Ρώμης, δεκαπεντάκις πλέον της Κοπεγχάγης και δεκαεπτάκις πλέον της Στοκχόλμης. Υπελόγησαν δε, ότι εάν όλαι αι οικιαί εδύναντο να τεθώσιν επί μιζς γραμμής, ή γραμμή αυτη θέλει περιελθει και την Αγγλίαν και την Γαλλίαν, από του Γιορκ μέχρι των Πυρηνάτων.

Αιθοστρώτου; οδους τό Λονδίνον έχει 5,000, μήκους ολικού 2,000 μιλίων. Δια την λιθόστρωσιν εδαπανήθησαν 14 εκατομ. λιρών, αι κατ' έτος δ' επισκευαι άπαιτούσι δαπάνην 1,800,000 στερλινών.

Τό Λονδίνον φωτίζεται δια 1,900 σωλήνων γαζίου, έχόντων 36 σόμια, και καταναλισκόντων 13 εκατομ. κυβικών μέτρων γαζίου κατά πασαν νύκτα. Προσέτι τό παρελθόν έτος καταναλώθησαν 80 εκατομ. γαλλωνίων ύδατος.

Οπως μεταφέρωσι τους κατοίκους και περιηγητάς 125,000 όχήματα, 1,000 πολυφορεϊα (omnibus) και 10,000 άμαξαι ιδιωτικαι και κοιναι, διατρέχουσι καθ' έκαστην τας οδους του Λονδίνου ταχυδρομια δε 3,000 φθάνουσι πασαν ήμέραν εκ των Επαρχιών.

ματα Κοζάκων, επέτυχον άπασαι αυται δε εισι διάφοροι των υπό του Αλεξάνδρου συσταθεισών προς τό μέρος του Νοβογορόδ, εις δε εδαπάνησεν έκαστος ες έκαστομυριαν, και αϊτινες επί τέλους όλίγον έλειψε να καταστρεψώσι τον θρόνον του. Η επανάστασις αυτών πρέπει ν' αποδοθη εις την κακήν ποιότητα της χώρας, εις τας παραλόγους θεσμοθεσίας καθ' δε εκυβερνώντο, και εις την έτι παραλογώτεραν συγγάμνεσιν στρατιωτικού και γεωργικού λαου' βεβαίως ήθελον καταστρέψει την Αυτοκρατορίαν αι 40 εκείναι χιλιάδες των επαναστατών, εάν είχαν αρχηγόν ένα Πουγατιγέφ' αλλά καταστραφέντες άπόλεσαν άπαντα τά Καταστήματά των. Στρατιωτικαι άποικιαί ιππέων επέτυχον περισσότερον εις τας εύφορας Επαρχίας, τας υπό των ποταμών Τανάϊδος και Μπουγού διαβεχόμενας, ενω Γερμανοί γεωργοί δια μεγάλης δαπάνης μετακομισθέντες εις την Βασσαράβιαν, άπέτυχον παντάσασιν, ως έγκατασταθέντες επί χώρας, ήτις κατ' αρχάς μεν έφαινετο ως εύφορος, αλλά μετ' όλίγα έτη εξητλήθη. Ομως δε και μετά τας επιτυχίας ταυτας ή Ρωσσία βοηθουμένη υπό του άποικιακού αυτης συστήματος, βλέπει κατ' έτος αυξανόμενον τον πληθυσμόν της δι 600,000 ψυχών και τούτο θέλει αναβιβάσει τον αριθμόν των κατοίκων αυτης εις 100,000,000 έντός ήμισυος αιώνος. (Ακολουθει.)

Ο Τέννοτων, ομιλών γενικώς λέγει α 'Εκάστη στιγμήν γ εννάται εις άνθρωπος, εκάστη στιγμήν αποθνήσκει άλλος η.

Κατά τας τελευταίας εκθέσεις, 143,000 άνεστοι τίθενται ετησίως εις προσωρινά άσυλα, φυλακίζονται 42,000 και ή δαπάνη προς διατροφήν αυτών απαιτεί 170,000 λιρών.

Εις Σπιτάλφιελ, υπάρχουσι 42,000 υφάνται, κερδιζοντες καθ' εβδομάδα 10 σχεδόν σελίνια, 30,805 σανδαλοποιοί, 43,928 μοδίσται 21,210 ρίπται 1,769 κατασκευασταί σκούφων και 1,277 πιλοποιοί.

Αι έργασίαι της Άγγλικής τραπεζής απαιτούσιν 800 υπαλλήλους, ών τόν συνολόν των μισθών άπαρτίζουσιν 190,000 λιρών. Η τράπεζα έν έτει 1856, ειχεν εις κυκλοφορίαν τραπεζικά γραμματία αξία 20 εκατομ. λιρών. Πρόσοδος του λιμένος Λονδίνου υπέρχε κατά τόν ένεστώσ έτος 11,070, 176 λιρ.

Ολική αξία των ασφαλιστικών συμβολαίων παρίσταται εις 166,000,000 λιρών, μ' όλον ότι τά δύο πέμπτα των οικιών εισιν άνασφάλιστα. Αι ασφαλιστικάί εταιρίαί του Λονδίνου έχουσι πάντοτε ταμιευμένην διά πάσαν τυχόν άποζημίωσιν, τήν ποσότητα 10 εκατομ. λιρών.

Οι κάτοικοι του Λονδίνου δαπανώσιν ετησίως 277,000 βόας, 30,000 μόσχους, 1,480,000 πρόβατα, 34,000 χοίρους, 1,600,000 κάρτερα σίτου, 310,464,000 λίβρας γαιωμήλων, 89,672,000 λίβρας λαγάνων και 3 άπειρον αριθμόν ιχθύων και πτηνών. Η Γαλλία και οι άλλοι τόποι ετησίως εισάγουσιν εις τήν Άγγλίαν 70—75 εκατομ. ώων περί τά 13 δέ εκατομ. άγελάδες διατρέφονται εις Λονδίον και τά περί, όπως παρέχουσι τόν γάλα των.

Τό Λονδίον καταναλίσκει ετησίως 65 πίπας (1) οίνου, 2 εκατομ. γαλλόνια οίνουπνεύματος, 43,200,000 γαλλόνια πόρτερ και 5λ και καιεί 3 εκατομ. τόνων γαιανθράκων. Τό έν τέταρτον πάντων τούτων των έμπορευμάτων εισέρχεται διά του λιμένος του.

Τό 1853 υπήρχον έν Λονδίω 3613 ζυθοποιεϊα, 35,279 κηπεία και 13,050 οίνέμποροι.

Πρός εξασφάλισιν της ήσυχίας της άπειρου ταύτης πόλεως, υπάρχουσιν 6,367 αστυνομικοί κλητήρες, άπαιτούντες δαπάνην 373,968 λιρών, 13 αστυνομίαί, προς διατήρησιν των όποιων απαιτείται δαπάνη 45,050 λιρών, 12 εγκληματικά φυλακά και περί των 2 χιλ. αστυνομικών υπαλλήλων.

Έν Λονδίω δημοσιεύονται 35 εβδομαδιαία συγγράμματα περιοδικά, 9 ήμερησία εφημερίδες, 5 έσπερινά και 72 εβδομαδιαία. Έκτός δέ των βιομηχανικών καθιδρυμάτων, των σχολείων, γυμνασίων, ιδιωτικών ή πεπρωκισμένων, εις τά εθνικά σχολεία φοιτώσι 14,000 μαθητών δωρεάν.

(Βυζαντίς)

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Παραιτηθέντος του Κυρίου Ιω. Ν. Βαλέττα από της διευθύνσεως του Έλληνικού Παιδαγωγείου Έρμουπόλεως, και γενομένης δεατής της παραίτησεως αυτού, διά του ύπ' αριθ. 4,584 έγγραφου του επί των Έκκλησιαστικών και της δημοσίας Έκπαιδύσεως Σ. Υπουργείου, ο ύποραινόμενος άδεία του αυτού Υπουργείου ανέλαβον τήν διεύθυνσιν του ειρημένου Έκπαιδευτηρίου, παραμένοντος και του Κυρίου Βαλέττα ως Καθηγητού των Έλληνικών έν ταίς Τάξεσιν εκείναις, άς μέχρι τούδε έδίδασκεν.

Τούτο άναγγέλλων διά της παρούσης μου προς τους χρείαν έχοντας να εκπαιδύσων έν τή Έλλάδι τά έαυτών τέκνα, διαβεβαίω αυτούς, ότι θέλωσι τύχει και παρ' έμοί της προσοχής επιτηρήσεως και πατρικής μερίμνης περί τε τήν υγείαν και τήν εκπαιδύσιν των ιδίων τέκνων. Είναι ήδη άρκούντως γνωστή ή επικρατούσα κατ' άμφότερα τάξιν έν τώ Έλ. Παιδαγωγείω και τήν τάξιν ταύτην ούδύλω θέλω μετακινήσειν, ως έν πείρας όκταετούς άποδεδειγμένην ώφέλιμον κατά τε τήν δίαίταν και τήν εκπαιδύσιν των μαθητών. Τούναντίον δέ θέλω προσπαθήσειν να τελειοποιήσω αυτήν όσον τό δυνατόν και προς τόν σκοπόν τούτον ούτε δαπάνης ούτε κόπων θέλω φεισθή, όπως εκπληρώσω τάς σοβαράς ύποχρεώσεϊς, άς ανάδεχομαι και ένόπιον της Β. Κυβερνήσεως και ένόπιον του Κοινού. Καί ήδη εύθύς άρχόμε-

(1) Μέτρον περιέχον περί τας 350 περίπου λίτρας.

νος επύξησα τόν αριθμόν των έν τώ Παιδαγωγείω Καθηγητών, παρακλήσας τόν ένταύθα Γυμνασιάρχην Κύριον Γ. Σουρίαν να λάβη μέρος εις τήν διδασκαλίαν των Γυμνασιακών μαθημάτων, όστις και παρεδέχθη τήν παρακλήσιν μου ταύτην, εκ μόνης όρμώμενος της έπιθυμίας του τά συντελέσει εις τήν στερέωσιν και πρόοδον του Έκπαιδευτηρίου τούτου, όπερ κατήντησεν ήδη άσφαλές καταφύγιον πάντων των έν τή αλλοδαπή όμογενών προς εκπαιδύσιν των ιδίων τέκνων.

Πρός δέ τούτοις θεωρήσας μόνην κατάλληλον κατοικίαν ύποτρόφων μαθητών τήν εις τό ανατολικόν μέρος της Έρμουπόλεως κειμένην οικίαν του Κυρίου Βαλέττα, ως λίαν εύερον και εύρύχωρον, ήγόρασα αυτήν, και παρεσκευάσα έπιμελώς, και δέν θέλω ελλείψειν του να παρασκευάζω μετά προθυμίας πάν ότι δύναται να καταστήση τερπνήν άμα και υγιεινήν τήν πών ύποτρόφων μαθητών δίαίταν.

Ο Κανονισμός του Έλ. Παιδαγωγείου θέλει διατηρηθή ό αυτός και έν τισ γένηται έν αυτώ μεταβολή εις τό έπίον, αυτη θέλει είναι προίον πραγματικής πείρας, άπόδεικνυούσης αυτην ώφέλιμον τοίς διδασκομένοις.

Διά ταύτα έλπίζω, ότι ούχ ήττον του προκατόχου μου θέλω αξιωθή της έμπιστοσύνης των όμογενών, ήν παντί σθίνει θέλω προσπαθήσειν να δικαιώσω.

Έν Έρμουπόλει Σύρου τήν 10. Αυγούστου 1857. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΡΙΣΠΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΛΛΙΟΛΟΓΙΑ ΗΤΟΙ ΡΗΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΡΗΤΟΡΕΙΑ ΕΙΣ ΧΡΗΣΙΝ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΥΠΟ Χ. ΠΑΜΠΟΥΚΗ Γυμνασιάρχου Ναυπλίας.

Ο άκάματος Γυμνασιάρχης Ναυπλίας Κύριος Χ. Παμπούκης παρά τους πολλούς και έπωφελείς κόπους, ους καταβάλλει διδάσκων έν τώ Γυμνασίω Ναυπλίας, και διευθύνων αυτό έπιτυχώς πρό δεκαπέντε ήδη έτών, ούκ όλίγον κοπιά και εις συγγραφήν βιβλίων διδασκικών, χροσίμων εις τήν διδασκομένην νεότητα. Οθεν μετά τήν έκδοσιν της Έλληνικής Γραμματικής, ήν εξέδωκε πρό δέκα έτών, ένσχοληθή εις τήν συγγραφήν Ρητορικής, ής τό Α' μέρος, τούτέστι τήν πεζογραφικήν Καλλιολογίαν, εξέδωκεν ήδη έπιφυλαττόμενος να έκδώση άκολουθώς και τό Β', τούτέστι τήν ποιητικήν Καλλιολογίαν. Τό έργον τούτο του Κυρίου Παμπούκη είναι άξιον έπαινου διά τε τήν μεθοδικήν διάταξιν της ύλης, και τήν σαφή και εύληπτον έρμηνείαν εκάστου των μερών αυτης. Καί πρώτον μόν έρμηνεύει τους κανονας της έν γένει ρητορείας, διά παραδειγμάτων καταλλήλων εκ των σημαντικώτερων ρητόρων Έλλήνων τε και Ρωμαίων σαφηνίζων αυτους; έπειτα δε εφαρμόζων αυτους εις τά διάφορα είδη του λόγου, διδάσκει μετ' ακριβείας τήν τε άπαγγελτικήν και τήν γραπτήν ρητορείαν, δικαίων τήν μόν πρώτην εις κοινοβουλευτικήν, δικανικήν, Εκκλησιαστικήν, άκαδημαϊκήν και στρατιωτικήν, τήν δε δευτέραν εις διαλεκτικήν, ιστορικήν και φιλοσοφικήν. Ούτω δέ κανονίζων πάντα τά είδη του καλώς λέγειν και γράφειν, συμπληροί τήν αξιόλογον αυτού πραγματείαν διά σπουδαία προς τους νέους έντολής, ήν αυτολεξεί παραθέτομεν ένταύθα, ως δυναμένην τά μάλιστα να χρησιμεύσει εις τους φιλομαθείς νέους, τους όφειλοντας να καταγίνωνται εις τό να γράφωσι και να λαλώσι τήν άθάνατον ήμών γλώσσαν όσον οιδόν τε κανονικώς, αναβιβάζοντες αυτην βαθμηδόν και μετά προσοχής εις τό άρχαϊον και άμίμητον εκείνο κάλλος. Άλλά τούτο άδύνατον είναι ν' άποκτήσωσιν, έν δέν άναγινώσκωσι συνεχώς τους άρχαίους ποιητάς και συγγραφείς. Τούτο συμβουλεύων έν τέλει της έαυτού Ρητορικής και ό Κύριος Παμπούκης λέγει. — Τελειόνοντες δέ, αποτεινόμεν σπουδαίαν προς τους νέους παρατήρησιν, ότι τά μέχρι τούδε άποδοθέντα παραγγέλματα περί συνθέσεως των διαφόρων ειδών του άπαγγελτικού και γραπτού πεζού λόγου εισί μόν άπαραίτητα' άλλ' να καρποφορήσωσι, πρέπει πάντοτε να συνοδεύωνται μετά βαθείας μελέτης των κλασικών ποιητών και συγγραφέων, μάλιστα δέ των άθανάτων ήμών προγόνων. Έχοντες δέ πάντοτε άνά χείρας τούτους, άς γυμναζόμεθα μιμούμενοι αυτους και γράφοντες κατ' αυτους; και τότε ύτω θέλομεν δυνηθή ν' άποκτήσωμεν και ήμεϊς τήν δύσκολον μόν, αλλά θαυμασίαν έξιν του καλώς γράφειν. Τό παραγγέλμα τούτο είναι τό σπουδαιότερον' διότι περιλαμβάνει άπαντα τάλλα. Κλείομεν δέ τήν πραγματείαν ταύτην διά του και έλ-

λοτε παρ' ήμών ύποβληθέντος του Όρατίου χρευτού παρ' αργυρέλματος,

ves exemplaria graeca Nocturna versate manu, versate diurna ή, να μονοστίχως έρμηνεύσωμεν « Έλλήνων τά πρωτότυπα νυχθημερόν μελέτα. » Τοιαύτη ούτα ως προς τό περιεχόμενον αυτης ή υπό του Κυρίου Παμπούκη συνταχθείσα και έκδοθείσα Ρητορική, ή ως έπιγράφει αυτην, Πεζογραφική Καλλιολογία, και άμα γεγραμμένην διά γλώτσης, όσον ό καιρός επιτρέπει, καθαράς και έπιμελημένης, θέλει χρησιμεύσει τά μέγιστα εις τήν φιλομαθή της Έλλάδος νεότητα, ήτις διά τούτο πρέπει να εύγνωμονή εις τόν ύπερ αυτης κοπιήσαντα και κοπιώντα Κύριον Παμπούκην. Εύχόμεθα δέ να συμπληρώτη τό αξιόλογον αυτου έργον ό Κύριος Παμπούκης διά της έκδόσεως και του Β' Μέρους, της Ποιητικής Καλλιολογίας.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο Γεώργιος Μυχακινιώτης Σουβαντζής διά του ύπ' αριθ. 6636 έπιστήμου Δωρητηρίου έδωρήσατο ισχυρώς προς τήν Κυράννην Μαρίαν Έξαρχοπούλου τόν έν τή πόλει ταύτη εις θέσιν Βροντάδο οικίσκον του συγκεϊμενον εξ αίθούσης, δωματίου, μαγνηρίου και αύλης.

Επειδή δέ ό Μυχακινιώτης φρονή, ότι δύναται να εκποιήσ η τό αυτό κτήμα, ή άλλως; να τό ύποδουλώτη.

Γνωστοποιείται τούτο εις τό κοινόν εις τρόπον ώστε να προφυλαχθή πάς όστις έν άγνοία ήθελε παροικισθή ως άγοραστής, δανειστής κτλ, διά να μη ζημιωθή.

Σύρος 7 Αυγούστου 1857

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Αριθ. 1059

Νέα δηλοποιήσις πλειστηριασμού,

Ο δικαστηκός κλητήρ Ν. Α. Μουστακάς, διατελών παρ' τώ Ειρηνοδικείω Σερίφου δηλοποιεί ό τι.

Επειδή ό πλειστηριασμός των έν τή ύπ' αριθ. 985 της 14 Μαρτίου 1857 εκθέσει αναγκαστικής κατασχέσεως περιγραφομένων ακινήτων κτημάτων του όφειλέτου Βικεντίου Κ. Ρώτα άνεβλήθη δι άνακοπής τούτου.

Επειδή ή ύπ' αριθ. 363 της 25 Ιουνίου τρέχοντος έτους άποφάσεως των έν Σύρω πρωτοδικών, ήτις είναι και προσορινώς έκτελεστή διατάττει τόν ειρημένον πλειστηριασμόν, άν ό όφειλέτης δέν πληρώση τό χρέος του έντός όκτώ ήμερών από της κοινοποιήσεως.

Επειδή κατά τό ύπ' αριθ. 559 της 11 Ιουλίου τρέχοντος έτους έπίδοτήριο του δικαστικού κλητήρος Ιωάννου Απ. Δερά ή άνωτέρω άπόφασις εκοινοποιήθη εις τόν όφειλέτην έκτοτε ό όποιος μέχρι σήμερα δέν έπλήρωσεν τό χρέος του.

Διά ταύτα και δυνάμει της από 5 Αυγούστου τρέχοντος έτους, έγγραφου παραγγελίας του έν Σύρω δικηγόρου Κυρίου Νικολάου Θ. Παλαιολόγου πληρεξουσίου άντικλήτου του καταδιώκοντος δανειστού Θ. Γάφου πένητος κατοίκου Έρμουπόλεως.

Δηλοποιώ ότι ό πλειστηριασμός των έν τή ειρημένη εκθέσει αναφερομένων ακινήτων κτημάτων του όφειλέτου Βικεντίου Κ. Ρώτα κατοίκου Σερίφου, θέλει γίνει όριστικώς τήν πρώτην του μηνός Σεπτεβρίου τρέχοντος έτους ήμέραν Κυριακήν ώραν 10 π. μ. και εξακολουθήσει, και κατά τήν έν τή πρώτη δηλοποιήσει αναφερομένην τάξιν, ένόπιον του συμβολαιογραφούντος ειρηνοδίκου Σερίφου συνήθη τόπον των πλειστηριασμών, υπό τας έν τώ νόμω και τή πρώτη δηλοποιήσει μου αναφερομένας συμφωνίας.

Η παρούσα θέλει κοινοποιηθή και δημοσιευθή εις όλα τά παρ' του νόμου όρίζόμενα μέρη, και θέλει καταχωρηθή εις τι δημόσιον φύλλον κατά τόν νόμον. Έν Σερίφω τήν 10 Αυγούστου 1857.

Ο Κλητήρ Ν. Α. Μουστακάς

Διά τήν αντιγραφην. Έν Σερίφω αύθημέρον.

Ο Κλητήρ Νικόλαος Α. Μουστακάς

(Επεται Δικαστικόν Παράρτημα.)

Ο Έκδότης Ν. ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΣ.